

Warszawa, dnia 7 marca 2013 r.

Pani

Ewa Kopacz

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz na podstawie art. 32 ust. 2 Regulaminu Sejmu RP, niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy panią poseł **Krystynę Ozgę**.

Ustawa
z dnia 2013 r.
o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych

Art. 1

W ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2011 r. Nr 118, poz. 687, Nr 144, poz. 853) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa zasady zakładania, rozszerzania i funkcjonowania cmentarzy, zasady funkcjonowania krematoriów oraz zakładów pogrzebowych, zasady i sposób postępowania ze zwłokami, szczątkami i prochami ludzkimi.”

2) po art. 1 dodaje się art. 1a-1b w brzmieniu:

„Art. 1a. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) zwłoki – za zwłoki uważa się ciała osób zmarłych i dzieci martwo urodzonych, bez względu na czas trwania ciąży,
- 2) szczątki – pozostałości zwłok lub ich części odłączone od całości, w tym wydobyte z miejsca ich położenia,
- 3) prochy – prochy powstałe w wyniku spopielenia zwłok lub szczątków,
- 4) cmentarz – obszar służący do pochówku zwłok, szczątków lub prochów, w grobach, katakumbach lub kolumbariach,
- 5) grób ziemny – dół w ziemi, do którego składa się trumnę ze zwłokami lub szczątkami lub urny i zasypuje ziemią,
- 6) grób ziemny zbiorowy – grób ziemny przeznaczony do pochowania więcej niż jednej trumny ze zwłokami lub szczątkami lub urny z prochami,

- 7) grób murowany – dół w ziemi, w którym boki są murowane do poziomu gruntu, do którego składa się trumnę ze zwłokami lub szczątkami lub urny z prochami, a nad trumną lub urną zakłada się sklepienie,
- 8) grób murowany zbiorowy – grób murowany przeznaczony do pochowania więcej niż jednej trumny ze zwłokami lub szczątkami lub urn z prochami,
- 9) grób urnowy – dół w ziemi, do którego składa się urnę z prochami,
- 10) grób urnowy zbiorowy – grób urnowy przeznaczony do pochowania więcej niż jednej urny z prochami,
- 11) nisza – wnęka w ścianie służąca do trumny ze zwłokami lub szczątkami lub urny z prochami,
- 12) katakumby – pomieszczenie posiadające nisze w ścianach służące do pochowania trumien ze zwłokami lub szczątkami lub urn z prochami,
- 13) kolumbarium – pomieszczenie lub budowla posiadająca nisze w ścianach służąca do pochówku urn z prochami,
- 14) trumna- skrzynia, w której chowa się zwłoki lub szczątki,
- 15) urna – zamknięte szczelnie naczynie służące do umieszczenia prochów,
- 16) kostnica – znajdujący się na terenie cmentarza budynek lub jego część służąca do wystawienia trumny ze zwłokami lub szczątkami lub urny z prochami,
- 17) dom przedpogrzebowy – znajdujący się na terenie cmentarza budynek lub jego część służąca do wystawienia trumny ze zwłokami lub szczątkami lub urny z prochami, przechowywania zwłok lub szczątków oraz ich przygotowywania do pochowania,
- 18) dom pogrzebowy – znajdujący się poza terenem cmentarza kompleks budynków, budynek lub jego część posiadający pomieszczenia służącą do przechowania zwłok lub szczątków oraz ich przygotowania do pochówku,
- 19) krematorium – budynek lub jego część wyposażona w urządzenie służące do spopielenia zwłok lub szczątków,
- 20) zakład pogrzebowy – przedsiębiorca świadczący usługi pogrzebowe,
- 21) karawan – samochód przeznaczony do przewozu zwłok lub szczątków,
- 22) balsamacja – utwalenie zwłok mające na celu powstrzymanie lub spowolnienie ich rozkładu,
- 23) pochowanie – złożenie zwłok, szczątków lub prochów, w grobach lub niszach lub zatopienie w morzu,
- 24) dochowanie – złożenie zwłok lub szczątków lub prochów, w grobie lub niszy, w której złożono już przynajmniej jedno zwłoki, szczątki lub prochy,

- 25) ekshumacja – wydobywanie z grobu lub niszy zwłok lub szczątków w celu dokonania oględzin sądowych lub lekarskich lub przeniesienia do innego grobu lub niszy,
- 26) likwidacja grobu – opróżnienie grobu i przeniesienie szczątków lub prochów do specjalnie przeznaczonego do tego grobu zbiorowego lub niszy, w związku z wygaśnięciem prawa do grobu,
- 27) prawo do grobu – prawo do dysponowania grobem, poprzez pochowanie, dochowanie, ekshumację lub zastrzeżenie ponownego użycia grobu.

Art. 1b.

1. Zakładanie i rozszerzanie cmentarzy komunalnych należy do zadań własnych gmin.
 2. O założeniu lub rozszerzeniu cmentarza komunalnego decyduje rada gminy, a w miastach na prawach powiatu rada miasta, po uzyskaniu zgody właściwego państwowego inspektora sanitarnego.
 3. Właściwe władze kościelne decydują o założeniu lub rozszerzeniu cmentarza wyznaniowego, które może nastąpić na terenie przeznaczonym na ten cel w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, po uzyskaniu zgody właściwego państwowego inspektora sanitarnego.
 4. O zamknięciu cmentarza komunalnego decyduje właściwa rada gminy lub rada miasta po zasięgnięciu opinii właściwego państwowego inspektora sanitarnego.
 5. O zamknięciu cmentarza wyznaniowego decyduje właściwa władza kościoła lub innego związku wyznaniowego, po zasięgnięciu opinii właściwego państwowego inspektora sanitarnego.
- 3) art. 7 otrzymuje brzmienie:
1. Grób nie może być użyty do ponownego chowania przed upływem 20 lat.
 2. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku dochowania do grobu, w którym znajduje się jedynie urna lub dochowania urny.
 3. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku dochowania do grobu ziemnego zbiorowego lub murowanego zbiorowego.
 4. Prawo do grobu wygasa po upływie 20 lat od ostatniego pochowania, jeżeli właściciel lub współwłaściciel, a w przypadku ich braku inna osoba, nie uiszczy opłaty przewidzianej za pochowanie lub dochowanie.
 5. Dozwolone są umowy, przedłużające prawo do grobu na ponad 20 lat.

6. Wygaśnięcie prawa do grobu upoważnia właściciela lub zarządcę cmentarza do likwidacji grobu. – przeniesienie urn i szczątków do innego grobu na cmentarzu.
7. Ust. 1, 2, 3, 4, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do nisz w katakumbach lub kolumbariach.
8. Niezależnie od przepisów ust. 1-7 zabronione jest użycie do ponownego pochowania grobów, mających wartość pamiątek historycznych, ze względu na swoją dawność lub osoby, które są w nich pochowane, lub zdarzenia z którymi mają związek albo treść artystyczną.
9. W istniejących grobach murowanych dopuszcza się chowanie zwłok osób zmarłych w ciągu 20 lat od wydania decyzji o zamknięciu cmentarza. Przy zmianie przeznaczenia terenu cmentarnego przepis art. 6 ust. 7 ma zastosowanie również do zwłok, szczątków i prochów pochowanych w tym dwudziestoletnim okresie.”

5) w art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Prawo to służy, obok osoby określonej w ust. 3, także bliskim, to jest małżonkowi, z wyjątkiem małżonka separowanego, wstępnym, zstępnym, rodzeństwu i przysposobionym.”

6) art. 9 otrzymuje brzmienie:

1. Zwłoki nie mogą zostać zamknięte w trumnie, poddane autopsji, balsamacji, zamknięte w chłodni, pochowane lub spopielone, przed upływem 24 godzin od chwili zgonu, z wyjątkiem przypadków pozbawienia lub zmiażdżenia głowy.
2. Najpóźniej po upływie 48 godzin od chwili zgonu zwłoki powinny być usunięte z mieszkania celem pochowania lub kremacji lub w razie odroczenia terminu pochowania – złożone w domu pogrzebowym lub kostnicy do czasu pochowania.
3. Zwłoki osób zmarłych na niektóre choroby zakaźne powinny być natychmiast po stwierdzeniu zgonu usunięte z mieszkania i pochowane na najbliższym cmentarzu lub spopielone. Ust. 1 nie stosuje się.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz chorób zakaźnych, o których mowa w ust. 3, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zakaźnych występujących w krajach tropikalnych.
5. Ust. 2 nie stosuje się w przypadku dokonania balsamacji zwłok lub zastosowania agregatu chłodzącego.

6. Od chwili zgonu aż do pochowania zwłoki powinny być przechowywane w taki sposób, aby nie mogły powodować szkodliwego wpływu na otoczenie.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania zwłok i szczątków, uwzględniając:
 - 1) wymagania sanitarne, jakim powinna odpowiadać powierzchnia grzebalna cmentarza,
 - 2) wymagania sanitarne, jakim powinny odpowiadać dom przedpogrzebowy lub kostnica na terenie cmentarza,
 - 3) warunki i sposób przechowywania zwłok i szczątków,
 - 4) warunki sanitarne przeprowadzania ekshumacji- mając na uwadze zapewnienie poszanowania zwłok i szczątków oraz bezpieczeństwo sanitarne.

7) po art. 9 dodaje się art. 9a-9b w brzmieniu:

Art. 9a

1. Spopielenie zwłok lub szczątków może odbywać się wyłącznie w krematorium.
2. Spopielenie zwłok lub szczątków odbywa się w trumnie.
3. Spopielone prochy umieszcza się wraz z identyfikatorem w urnie.

Art. 9b

1. Balsamacja może odbywać się jedynie w domu pogrzebowym lub prosektorium.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia warunki i sposób przeprowadzania balsamacji.

8) w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Zgon i jego przyczyny powinny być ustalone przez lekarza stwierdzającego zgon.”

9) art. 12 otrzymuje brzmienie:

1. Zwłoki mogą być pochowane przez złożenie w grobach ziemnych, w grobach murowanych lub niszy w katakumbach i zatopienie w morzu. Szczątki pochodzące ze spopielenia zwłok mogą być pochowane poprzez złożenie w

- grobie urnowym lub w niszy w kolumbarium.
2. Przenoszenie lub przewożenie zwłok w otwartych trumnach jest wzbronione.
 3. Groby ziemne, groby murowane, groby urnowe, katakumby i kolumbaria przeznaczone na składanie zwłok i szczątków ludzkich mogą znajdować się tylko na cmentarzach.
 4. W przypadkach określonych odrębnymi przepisami dopuszcza się możliwość pochowania zwłok, szczątków lub prochów na terenie kościoła lub świątyni.
 5. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia może w drodze rozporządzenia określić wyjątki od zasad ustalonych w niniejszym artykule oraz ustalić szczegółowy sposób stosowania przepisów niniejszej ustawy do tych wyjątków.

10) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

1. Zakład pogrzebowy może prowadzić jedynie przedsiębiorca, w rozumieniu odrębnych przepisów.
2. Zakład pogrzebowy powinien posiadać dom pogrzebowy oraz co najmniej dwa karawany, w celu zapewnienia świadczenia usług pogrzebowych z poszanowaniem zwłok i szczątków oraz bezpieczeństwa sanitarnego.

Art. 2

Ustawa wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych pochodzi z roku 1959 i od czasu swego uchwalenia podlegała tylko niewielkim zmianom. De facto ustawa z 1959 r. stanowi w dużym stopniu powtórzenie zapisów ustawy z dnia 17 marca 1932 o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyn zgonu (Dz. U. 1932, Nr 35, poz. 359 z późn. zm.). W aktualnym brzmieniu ustawa nie odpowiada zmianom, które dokonały się w zakresie sposobów postępowania ze zwłokami ludzkimi oraz w rozwoju techniki pogrzebowej. Tym samym zawiera ona szereg luk prawnych. Konsekwencją tego są rozbieżności interpretacyjne pomiędzy urzędami w sprawach o analogicznym stanie faktycznym i prawnym, co powoduje wysoki stopień uznaniowości decyzji.

Proponowana zmiana ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych ma na celu dostosowanie jej zapisów do zmian, które nastąpiły w zakresie postępowania ze zwłokami ludzkimi [m. in. rozpowszechnienie spopielenia (kremacji) zwłok, wprowadzenie balsamacji,]; ujednoczenia rozumienia zawartych w ustawie pojęć poprzez wprowadzenie słowniczka; ujednoczenie prawa do grobu, bez względu na jego rodzaj; uwzględnienie wprowadzenia do polskiego systemu prawnego instytucji separacji małżonków; wprowadzenia obserwacji zwłok; uregulowania pochówku w niszach; uregulowanie dopuszczalności pochówku zwłok, szczątków lub prochów na terenie kościołów lub świątyń; określenie minimalnych wymogów dla zakładów pogrzebowych.

Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej art. 1 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych powinien określać przedmiot ustawy. Obecnie brak w ustawie określenia jej przedmiotu, dlatego też proponuje się zmianę brzmienia art. 1 i określenie w nim przedmiotu ustawy. Treść aktualnego art. 1 ustawy bez zmiany zostanie zawarta w art. 1b.

Proponuje się wprowadzenie do ustawy art. 1a zawierającego definicje pojęć (terminów) występujących w ustawie oraz aktach wykonawczych wydanych na podstawie delegacji w niej zawartych. Przesłanką przyświecającą propozycji jest ujednoczenie rozumienia przedmiotowych pojęć, co w konsekwencji zapobiegnie rozbieżności w ich interpretacji oraz ograniczy uznaniowość w zakresie wydawania decyzji na podstawie ustawy oraz aktów wykonawczych do niej.

Proponuje się zmianę brzmienia art. 7. Za szczególnie ważne należy uznać zrównanie praw i obowiązków właścicieli praw do grobów ziemnych oraz grobów murowanych przeznaczonych do pomieszczenia zwłok więcej niż jednej osoby, a także nisz w kolumbariach i katakumbach. W obecnym stanie prawnym wybór rodzaju grobu ma istotne znaczenie dla późniejszego uprawnienia do grobu. W przypadku grobu ziemnego aktualny ust. 2 art. 7 ustawy gwarantuje, że grób ten nie zostanie użyty do ponownego pochowania przed upływem 20 lat. Okres ten można przedłużyć poprzez złożenie tzw. zastrzeżenia tj. dokonania stosownej opłaty na rzecz cmentarza. Jeśli zastrzeżenie nie zostało wniesione zarząd cmentarza ma prawo rozporządzać grobem i dokonać jego ponownego użycia (pochowania w nim innej osoby). W przypadku grobów murowanych przeznaczonych do pomieszczenia więcej niż jednej osoby dysponenti grobu nie potrzebują składać zastrzeżenia i wносить opłat celem przedłużenia prawa (ust. 3 art. 7). Tym samym zarząd cmentarza nie jest uprawniony do dysponowania grobem na zasadach analogicznych do grobu ziemnego. Powoduje to nierówność dysponentów grobów wobec prawa. Dodatkowo w przypadku braku dalszych osób uprawnionych do grobu (np. braku posiadania dzieci i innych krewnych przez ostatniego dysponenta grobu) zarządca cmentarza nie jest uprawniony do jakichkolwiek czynności wobec grobu. Groby takie podlegają więc degradacji. Analogicznie jest w przypadku pochowania urn. Aktualny art. 7 nie reguluje kwestii opłat za prawo do grobu w przypadku nisz w katakumbach i kolumbariach. Kwestia ta ma również bezpośredni wpływ na wykonywanie zadań własnych przez gminy. Art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2001, Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) stanowi, że *„Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy: 13) cmentarzy gminnych.”*. Gminy borykają się z tą problematyką, co znajduje swoje odzwierciedlenie w uchwalanych regulaminach cmentarzy oraz cennikach opłat cmentarnych. Porównując akty prawa miejscowego w tym zakresie zauważa się brak spójności w zakresie postępowania z grobami murowanymi oraz niszami. Ustawodawca pierwotnie nie zwrócił uwagi na ten fakt. Było to wynikiem ówczesnej struktury cmentarzy, na których przeważały groby ziemne. Groby murowane, katakumby i kolumbaria były ewenementem. Aktualnie groby ziemne stanowią na nich mniejszość. Nadal następuje również ich marginalizacja. Niezbędne jest więc zastosowanie w stosunku do grobów murowanych oraz nisz rozwiązań prawnych analogicznych do grobów ziemnych.

Proponuje się zmianę ust. 4 w art. 8 poprzez wyłączenie prawa do pochowania zwłok małżonka pozostającego w separacji. Aktualnie prawo do pochowania zmarłego służy w pierwszej kolejności małżonkowi, w tym separowanemu. Ustawa o cmentarzach i chowaniu

zmarłych nie zna pojęcia separacji. Art. 61⁴. § 1. ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny

i opiekuńczy (Dz. U. 2012 poz. 778 z późn. zm.) stanowi, że *„Orzeczenie separacji ma skutki takie jak rozwiązanie małżeństwa przez rozwód, chyba że ustawa stanowi inaczej.”*. Zasadne zatem wydaje się z katalogu osób uprawnionych do pochowania zmarłego usunięcie małżonka separowanego.

Proponuje się zmianę art. 9 poprzez wprowadzenie „obserwacji zwłok” oraz skrócenie długości przechowywania zwłok w mieszkaniu. „Obserwacja zwłok” polegająca na zakazie ich pochowania, poddania autopsji, balsamacji, spopielenia oraz umieszczenia w chłodni przed upływem 24 godzin od chwili zgonu jest rozwiązaniem znanym prawodawstwu innych krajów Unii Europejskiej. Celem takiego rozwiązania jest zapobieżenie ewentualnemu doprowadzeniu do śmierci osoby, która postaje w tzw. stanie śmierci klinicznej. Zaproponowany zapis rozwiązania został zaczerpnięty wprost z prawa włoskiego.

Proponuje się dodanie art. 9a i 9b. Celem wprowadzenia do ustawy art. 9a i 9b jest uregulowanie kwestii spopielenia zwłok (kremacji) oraz balsamacji. Aktualnie zapisy ustawy regulują jedynie kwestię postępowania z prochami powstałymi w wyniku spopielenia. Brak jest jakiegokolwiek regulacji dotyczącej samego procesu spopielenia tj. miejsca, sposobu oraz zasad identyfikacji prochów. Niezbędne jest zatem wprowadzenie do ustawy zapisów regulujących te kwestie. Analogiczna sytuacja występuje w przypadku balsamacji zwłok (tanatopraksji). Balsamacji zwłok jest w Polsce stosowana coraz częściej. Dzieje się to na wzór krajów Europy Zachodniej i USA. Nie istnieją jednak przepisy regulujące tą kwestię tj. zasady postępowania, miejsce jej przeprowadzenia, dopuszczalne preparaty itp. Zasadne zatem wydaje się wprowadzenie do ustawy artykułu regulującego tą kwestię. Ze względu na istotę zagadnienia należy wprowadzić do ustawy delegację dla Ministra właściwego do spraw zdrowia, który w drodze rozporządzenia określi warunki i sposób jej przeprowadzenia.

Proponuje się zmianę brzmienia ust. 1 w art. 11 poprzez zmianę lekarza, który powinien być zobowiązany do ustalenia zgonu i jego przyczyn. Aktualnie lekarzem tym jest lekarz leczący chorego w ostatniej chorobie. Taki zapis może być zasadny jedynie w przypadku zgonu w szpitalu. Poza szpitalem lekarzem przybywającym na miejsce zgonu, najczęściej lekarz pogotowia ratunkowego. Powoduje to trudności w uzyskaniu przez bliskich zmarłego karty zgonu, która będzie uprawniać ich do zgłoszenia zgonu w Urzędzie Stanu Cywilnego,

a w dalszej konsekwencji umożliwi pochowanie. Rodziny osób zmarłych nie znają często lekarzy leczących zmarłego w ostatniej chorobie, często też lekarz taki po prostu nie istnieje.

Nie jest nim z pewnością lekarz pierwszego kontaktu (tzw. lekarz rodzinny). Doświadczenie i zasady prawidłowego rozumowania wskazują, że lekarzem, który ustala zgon i jego przyczynę powinien być lekarz, który faktycznie stwierdził zgon.

Proponuje się zmianę brzmienia art. 12 poprzez rozszerzenie katalogu dopuszczalnych miejsc pochowania poprzez dodanie nisz oraz grobów urnowych. Takie miejsca pochówku istnieją aktualnie, jednak nie znalazło to dotąd wyraźnego uwzględnienia w obowiązującej ustawie. Ważne jest również zastrzeżenie, że poza pochowanie na terenie kościołów lub świątyń jedynym właściwym miejscem spoczynku człowieka po śmierci, czy to w trumnie, czy to też po spopieleniu w urnie, jest grób, katakumby lub kolumbarium umiejscowione na cmentarzu. Tylko te miejsca dają gwarancję poszanowania czci zmarłego, podtrzymania jego pamięci, ochrony przed profanacją oraz równego dostępu do niego wszystkich osób. Tylko grób, katakumby lub kolumbarium na cmentarzu daje nam rękojmię równego dostępu wszystkich osób do doczesnych szczątków zmarłego oraz ochrony jego pamięci i czci.

Proponuje się dodanie art. 16a, który określiłby minimalne standardy dla podmiotów świadczących usługi pogrzebowe. Nie chodzi tu zatem o ograniczenie dostępu do zawodu, a jedynie ustalenie minimum w zakresie posiadanej infrastruktury. Celem tego jest zapewnienie właściwego poziomu świadczenia tych usług z poszanowaniem zwłok lub szczątków ludzkich oraz zabezpieczeniem bezpieczeństwa sanitarnego.

Zmiana ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych spowoduje konieczność dokonania zmian w aktach wykonawczych do ustawy lub wydania nowych aktów wykonawczych. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 7 marca 2008 r. w sprawie wymagań, jakie muszą spełniać cmentarze, groby i inne miejsca pochówku zwłok i szczątków (Dz. U. 2008 Nr 48, poz. 284 z późn. zm.) należy usunąć słowniczek pojęć oraz dostosować treść rozporządzenia do definicji, które znajdują się w art. 2 znowelizowanej ustawy.

W rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opiek Społecznej z dnia 3 sierpnia 1961 r. w sprawie stwierdzania zgonu i jego przyczyny należy zmienić brzmienie ust. 1 § 2 poprzez wskazanie lekarza, który faktycznie stwierdził zgon, jako lekarza zobowiązanego do wystawienia karty zgonu. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi należy dokonać zmiany w ust. 2 § 3 poprzez dodanie po domach przedpogrzebowych domów pogrzebowych. W związku z art. 9a znowelizowanej ustawy należy wykreślić § 7 rozporządzenia. Należy również wykreślić ust. 1 w § 11, w związku ze zmianą brzmienia art. 14, która nastąpiła 1 stycznia 2007 r.

Uchwalenie ustawy o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych nie spowoduje wzrostu wydatków budżetu państwa ani uszczuplenia jego dochodów budżetowych.

Wnioskodawca nie poddał projektu ustawy konsultacjom, o których mowa w art. 34 ust. 3 Regulaminu Sejmu.

Projekt ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 34 ust. 2 pkt 7 Regulaminu Sejmu.